

Valokuva

Lumisade peittää mustavalkoisen valokuvan, kuin häiriö analogisessa televisiolähetyksessä. Emme saa selvää hahmoista, mutta huomaat ja sanot, että tuossa utuisessa talvimaisemassa on jotain tuttua. Se on ikkuna toiseen aikaan ja paikkaan. Annat minun sulkea silmäni ja virität taajuuden.

Olen kuvassa ja kävelen kohti keskustaa. Sillalla, jonka alla virtaa joki ilman jääpeitettä. Nopeammin, koska laineiden tummansinien väri saa ahdistuneeksi. Ohitan hahmot, joita emme hetkeä aikaisemmin tunnistanee. Yritän katsoa, mutta ne pysyvät paikallaan, kaukaisina, ja ulottumattomissa.

Kauppa-alue on jo lakannut olemasta. Tarjoukset ikkunoissa lasketaan markkoissa. Tussilla kirjoitetut numerot ovat vieraita, mutta samalla tuttuja keltaisella pohjalla. Reunat pysyvät epäselvinä, vaikka yritän tarkentaa katsettani.

Katson taivaalle, kun sade yltyy myrskyksi. Eteneminen on vaikeaa ja jalkani muuttuvat painaviksi. Lumi tarttuu kengänpohjiin. Nostan takkini kauluksen ja yritän suojata kasvoni.

Haluan kääntyä vasemmalle ja jatkaa lähiöön, mutta en pysty. Kuvan raja-alue pakottaa paikoilleen. Mitä nurkan takana on? Yritän kurottautua ja nähdä, mutta edessäni on vain valkoista, rakeista sadetta. Liike pysähtyy kinoksiin. Nousee seinämänä vastaan. Annan periksi.

Autojen loska ei houkuttele ajoradalle, mutta haluisin silti ylittää kadun. Pyöreänurkkaiset kirkkaat mainosvalot houkuttelevat. Lumi hidastaa saaden kaupungin sateiset kulkijat epävarmoiksi. Yritän ponnistella, mutta pysyn vain paikoillani. Kuvan ulkopuolella ei ole mitään. Vain se mitä näemme. Hetki menneisyydestä ilman viimeistä ulottuvuutta.

En voi palata, koska en kuule lähetystä. Hän on menettänyt taas hallinnan.

13.03.2018 Mika Keränen